

đến, anh muốn kiểm chuyện cả với tôi.

Baki khúm núm :

— Thưa cô, tôi đâu dám bắt tuân lệnh cô.

Chẳng qua vì tướng Kô-lít ra lệnh ngược lại.

— Lệnh như thế nào ?

Baki hạ thấp giọng :

— Thưa, tôi không dám nói, vì...vì...

Văn Bình xía vào :

— Vì có tôi là người lạ phải không ? VẬY, tôi xuống xe cho anh được tự do báo cáo.

Chàng động cửa đánh sầm. Chu-Ling cũng bước xuống xe, giọng nàng chua như dấm thanh :

— Nói đi, tôi không có thời giờ đợi anh đâu.

Tướng Kô-lít không bằng lòng tôi đi chung xe với ông Kevin phải không ?

Baki đáp :

— Thưa...tướng Kô-lít ra lệnh khác. Vì có tin người lạ định mưu hại cô nên tướng Kô-lít ra lệnh chúng tôi đi theo để bảo vệ.

Văn Bình tiến đến trước mặt gã theo.:

— Nghĩa là anh nghi ngờ tôi là người lạ định ám sát cô Chu-Ling ? Hừ, như thế này thì còn trời đất nào nữa !

Chu-Ling quát mắt :

— Thượng sĩ Baki, tôi yêu cầu thượng sĩ quay xe trở về. Nếu không, thượng sĩ đừng trách.

Gã theo nhăn nhó một cách thảm hại :

— Tôi muốn tuân lệnh cô nhưng tôi không dám. Tướng Kô-lít đã ra lệnh dứt khoát.

Văn Bình xô nhẹ gã theo :

— Một lần cuối, tôi yêu cầu anh lên xe để mặc chúng tôi.

Gã theo lớn tiếng :

— Xiu ông đừng hiểu lầm. Tôi chỉ kính trọng ông nếu ông không cản trở công việc của tôi.

Văn Bình nhìn giữa mắt hấn :

— Anh dọa đánh tôi phải không ? Tôi chấp cả bọn anh đấy

Văn Bình cố tình gây sự mà Chu-Ling không biết. Sự ỏi thời cho Văn Bình nàng vội dàn hòa :

— Thôi, Baki, anh phải nê mặt tôi. Anh lên xe đi.

Gã theo đầu dụi :

— Thưa cô, tôi có dám làm gì đâu. Chẳng qua ông Kevin xen vào việc riêng của chúng tôi. Ông ta là người ngoại quốc, theo luật lệ chúng tôi phải kiểm soát từng giây, từng phút, ông ta được thanh thoi như thế này là nhờ sự bảo lãnh của cô, nhờ sự thông cảm của chúng tôi. . .

Văn Bình lấy bàn tay chặn ngang miệng gã theo. Cục giã, hấn ấy chàng ra. Chàng giã vờ chui vào xe hơi. Chu-Ling vội quát :

— Baki, anh không được vô lễ.

Mục đích của bọn mặt vụ Sigurimi không cốt

làm Văn Bình mất thể diện. Song sự khích bác của chàng đã đánh thức bản chất thô bạo trong lòng chúng. Văn Bình lại dẫn chúng vào một cuộc đọ sức bất đắc dĩ. Vì chàng đã nắm cánh tay của tên mặt vụ đang chống nạnh gần xe hơi, quật bắn ngã sóng soài xuống đường. Tên thứ hai nhảy đến tiếp cứu nhưng cũng bị chàng đá văng vào gầm xe.

Còn lại gã theo. Biết không đủ tài nghệ cầm cự với Văn Bình, hắn bèn rút súng ra dọa. Hắn không ngờ là Văn Bình chỉ vung tay là khẩu súng bay ra giữa đường. Gã theo đang lúnh quýnh thì chàng đã tặng một atemi vào huyệt cự quyết ở bụng. Chàng ra đòn hết sức nhẹ song cũng đủ để gã theo lăn lông lốc trên vỉa hè, cụng đầu vào gốc cây cổ thụ cách đó ba thước rồi chết giắc luôn.

Mặt xanh mét, Chu-Ling hỏi chàng :

— Anh có bị thương không ?

Chàng lắc đầu, vui vẻ :

— Không. Baki cũng vậy, hắn cũng chỉ bị ngất đi 5, 10 phút mà thôi.

Chu-Ling nói :

— Giá anh đánh hắn chết nữa, em cũng không cần, và em còn mừng thêm nữa. Bọn Sigurimi hỗn có tiếng, đôi khi cần trừng trị cho chúng bớt lộn xộn đi.

— Nhưng sợ Kôlit gây chuyện phiền phức cho

anh !

— Dĩ nhiên là lão già Kôlit phải kiếm cơ để làm khó dễ. Nhưng Kôlit chỉ có thể tổng xuất anh lên chuyển phi cơ sớm nhất là cùng. Kôlit không dám bắt anh đâu. Còn em nữa, trừ phi em chết Kôlit mới dám động đến anh. Tuy nhiên, anh đừng ngại, em sẽ gọi điện thoại vô tuyến tức khắc cho Kôlit.

Nàng trèo lên xe mở máy vô tuyến. Tiếng người phụ trách tổng đài Sigurimi vọng ra. Chu-Ling nói :

— Cho tôi nói chuyện với ông tổng giám đốc Kôlit.

— Thưa, bà là ai, xin cho biết tên.

— Tôi không phải là bà mà là cô. Tướng Kôlit có mặt ở văn phòng không ?

— Thưa... người ngoài không được phép điện đàm với ông tổng giám đốc. Có có điều gì cần nói, xin nói với sĩ quan trực.

— Kêu sĩ quan trực ra cho tôi.

— Nhưng.. cô là ai ?

— Tôi có là... ai thì đang dèm dờ mới dám dùng điện thoại siêu tần số gọi thẳng cho tướng Kôlit. Trong vòng 60 giây đồng hồ nếu sĩ quan trực chưa trả lời thì đừng trách tôi không báo trước.

— Vâng, tôi xin kêu ngay.

Trong chớp mắt, tiếng nói viên sĩ quan trực

dã vang lên ở đầu dây. Chu-Ling đồng dạc:

— Tôi đây, Chu-Ling đây.

Giọng nói của viên sĩ quan trực dượng về kính nề:

— Trân trọng chào cô. Cô muốn gặp tướng Kôlit?

— Phải.

— Tôi đã chuyển ngay vào bàn giấy.

Kôlit vừa lên tiếng, Chu-Ling đã tuôn luôn một hơi:

— Anh đã hứa với em những gì? Anh còn nhớ không? Tại sao anh lại sai nhân viên theo sau xe em? Anh không muốn em có bạn bè nữa phải không? Yêu cầu anh giải thích để em định liệu.

Kôlit đáp giọng nhỏ nhẹ:

— Nếu em đi chơi với người quen thì anh không dám quấy nhiễu. Đẳng này...

— Nghĩa là anh cấm em được giao du với Kêvin?

— Anh làm gì có quyền.

— Một lần nữa, em xin nhắc lại em là một đứa con gái tự do.

— Anh xin lỗi em. Từ nay trở đi những chuyện lảng tiếc như vậy sẽ không xảy ra nữa. Em còn giận anh nữa không?

— Hết giận rồi. Anh hãy cho xe đến chỗ bọn nhân viên của anh về bệnh xá. Lần này, em chỉ cho chúng

nó ăn độn nhẹ, lần sau thì chết với em, em sẽ bắn chết cả lũ.

— Gớm, em nóng như lửa.

— Người Á đông đều nóng như lửa. Anh không chịu được em thì thôi.

— Trời ơi, em bắt anh làm tôi mọi cho em, anh cũng sẵn sàng nghe lời, hưởng hồ là một điều tiện nhỏ mọn như thế. Được, anh sẽ cho xe đến chỗ bọn thằng Baki về ngay. Tối mai em có rồi không? Chúng mình đi ăn. Anh mới thuê được thằng đầu bếp nấu món Tây tuyệt ngon. Anh đã dặn hẳn làm món tôm chiên sốt cho em. Em nhận lời nhé?

— Dĩ nhiên là em nhận lời.

Chu-Ling gác ống nói. Nàng mỉm cười với Văn Bình:

— Thế là xong. Kôlit nề em lắm. Em bảo gì ông ta cũng nghe theo răm rắp.

Văn Bình dựa vào vai nàng, không đáp. Kôlit chiều chuộng nàng không phải là chuyện lạ. Trên thế gian, đàn ông già chơi trống bỏi đều ở vào hoàn cảnh như Kôlit.

Chu-Ling lái xe về khách sạn. Văn Bình đi song song bên nàng, mặt phớt lảng, không thêm quan tâm đến bọn nhân viên Sigurimi đang nhìn chàng bằng con mắt soi mói. Lẽ ra họ phải nhìn Chu-Ling vì nàng là một báu vật về xương thịt của tạo hóa.

Nhưng họ lại nhìn chàng. Cuộc sống gò bó của chế độ cộng sản đã làm tâm tính con người đổi khác.

Đến tầng lầu của chàng, Chu-Ling dừng lại, giọng luyến tiếc :

— Lát nữa anh lên phòng em nhé !

Văn Bình nắm lấy búp tay nõn nà của nàng kéo lại gần ngực, được thể nàng xà luôn vào người chàng. Hai người ngang nhiên ôm nhau hôn trước sự chứng kiến của hai nhân viên mật vụ. Mấy phút sau Văn Bình mới chép miệng, buồn bã :

— Em lên nhé !

Chàng nói vậy mà tay chàng vẫn giữ riết tay nàng. Nàng tần ngần một phút rồi hỏi :

— Hiện giờ anh có cần về phòng không ?

Chàng đáp nhanh :

— Không.

— Ờ, vậy còn đợi gì anh không lên luôn với em. Lát nữa ba em mới ở phòng tiệc về.

Hai nhân viên Sigurimi đặt sang bên cho Chu-Ling bước lên lầu. Quang cảnh bên trên khác hẳn tầng lầu của Văn Bình. Nếu có thể dùng danh từ « sa mạc » để miêu tả phía dưới thì trên này phải là « đô thị phồn hoa » với những bóng đèn điện sáng quắc, sáng đến nỗi một cây kim gút đánh rơi trên nền phòng màu trắng cũng có thể tìm thấy dễ dàng.

Nền phòng không được lót gạch hoa thông thường mà là cảm thạch nổi vân màu trắng. Màu

trắng tựa mắt mặt của nền phòng tương phản một cách dịu dàng với màu trắng toát của tường gạch. Hành lang rộng thênh thang, dọc theo bao lơn Văn Bình nhìn thấy một giấy châu xừ nhỏ màu trắng dựng những giò phong lan nở hoa màu tím phơn phớt. Dưới ánh điện sáng quắc, cánh hoa phong lan như cử động, mở ra, úp vào.

Giữa nền hành lang là một tấm thảm đỏ. Tấm thảm này không giống tấm thảm ở tầng lầu của Văn Bình. Nó đẹp hơn, dày hơn, êm hơn và dĩ nhiên đắt tiền gấp chục lần.

Tê ra Văn Bình là thượng khách của chính phủ Anbani song chỉ là thượng khách cấp dưới ! Các cố vấn Trung hoa vĩ đại mới là thượng khách thật sự.

Hai nhân viên li nhí chào Chu-Ling. Nàng khoác tay chàng bước qua không thèm nhìn họ, và cũng không thèm đáp. Chắc hẳn nàng đã nghe lời họ chào. Nhưng nàng khinh miệt đã quen, vì khinh miệt là một trong các đức tính cần thiết của giai cấp mới trong xã hội cộng sản.

Liếc bằng dưới mắt Văn Bình thoáng thấy vẻ khó chịu trên mặt hai nhân viên Mật vụ. Họ chăm chú quan sát chàng như thể quan sát con quái vật trong vườn bách thú. Trong thâm tâm, chắc họ thèm thưởng kinh khủng.

Chu-Ling mở rộng cửa, mời chàng vào phòng.

Tuy biết trước nếp sống sang trọng của nàng, Văn Bình vẫn không ngăn được sựng sốt. Chính giữa phòng là một cái giường hình tròn, bọc nỉ đỏ, nệm bông trắng. Giường hình tròn là một phát minh tân kỳ của kỹ nghệ trang trí của Tây phương, nó có một chân như chân ghế, đặc điểm của nó là có thể quay tròn, quay sang phía nào cũng được, có một cái nút làm giường quay, và một cái nút khác làm giường đứng lại. Loại giường hình tròn của Pháp, đặt tên là Manhattan, mà các nhà triệu phú và tài tử nghệ thuật đua nhau mua, còn thua cái giường của Chu-Ling nhiều. Vì nệm giường của nàng được làm bằng lông chồn hiếm có nhất thế giới, sinh sống tại vùng băng tuyết Tây bá lợi á.

Tuy nhiên, điều làm Văn Bình ngạc nhiên hơn nữa là một cái bình pha lê to tướng đặt đối diện cửa sổ, trong bình toàn là hoa hồng. Trong đời, chàng đã gặp và đã yêu nhiều người đẹp ưa thích hoa hồng. Bông hồng Tou-Fan từng đấu trí với chàng trên đảo Tahiti cũng là tay giեն hoa hồng có một không hai phía sau bức màn sắt (1).

Nhưng bình hoa hồng của Chu-Ling đã chứng tỏ thú chơi hoa hồng của người đẹp Tou-Fan chỉ là thú chơi hoa tập sự. Trong số các nhà trồng hoa

(1) — xin đọc «Kẻ Thù Không Mặt» (Z. 28) vừa xuất bản, Tân Quang, 54 Lê văn Duyệt, tổng phát hành, để tìm hiểu giai đoạn về «bông hồng Tou-Fan» và Văn Bình trên đảo Tahiti.

hồng nổi tiếng nhất trên trái đất, phải kể đến người Pháp. Làng hoa hồng của Pháp gồm chừng 30 chục loại khác nhau bình hoa đặt gần cửa sổ đã gồm hơn 20 dóa hồng, mỗi dóa lại là một loại, nào là hồng đậm Vẹt-say, và Thiên Thần, hồng nhạt Milrose, hồng pha vàng Jean de La Lune và đẹp nhất là hồng Đam mê (1) loại hoa hồng thời thượng và được ưa chuộng trong năm.

Chu-Ling nũng nịu :

— Anh thấy hoa hồng của em có đẹp không ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không đẹp.

— Hừ, anh là người thứ nhất có can đảm chê những bông hồng của em không đẹp. Em không tin anh là người xa lạ với nghệ thuật trồng hoa. Trừ phi anh cố tình trêu tức em. Vì anh biết không? Em yêu hoa hồng nhất. Tự tay em trồng, tự tay em vun sỏi, em chọn toàn giống hoa thượng đẳng. Ai chê hoa em xấu, em mất ăn mất ngủ hàng tuần lễ.

— Anh nói thật đấy, anh không cố tình trêu tức em đâu. Anh cũng không xa lạ gì với nghề trồng hoa. Anh từng đến thăm những vườn hồng đẹp nhất ở miền nam nước Pháp. Bình hồng của em rất đẹp nếu được trưng bày ở phòng khác. Còn ở đây, anh lại thấy nó quá xấu.

(1) tức là hoa hồng Passionata.